

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.148/2023/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabó József ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Szalay Tamás Károly ügyvéd ügyintézése mellett a Dr. Szalay Tamás Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 32.P.20.198/2022/20. számú ítélete ellen a felperes által 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 (tizenöt) napon belül az alperesnek 672 875 (hatszázhetvenkétezer-nyolcszázhetvenöt) forint másodfokú eljárással felmerült költséget; továbbá az ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül a Magyar Állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes, mint vevő 2010. szeptember 20. napján írásban adásvételi szerződéseket kötött a gazdasági társaság1 eladóval, melyek szerint megvásárolta 43 125 000 forint vételárért a később forgalmi rendszám1 forgalmi rendszámot kapott, valamint 58 125 000 forint vételárért a később forgalmi rendszám2 forgalmi rendszámot kapott traktort. A vételárat a felperes két részletben, 2010. október 25. napjáig teljesítette.

[2] A gazdasági társaság1 kezdeményezte a járművek forgalomba helyezési engedélyének kiadását és ezért műszaki vizsgálatát a Nemzeti Közlekedési Hatóságnál, továbbá a gazdasági társaság2 közreműködőnél a munkagépek előzetes eredetiségvizsgálatát. Az előzetes eredetiségvizsgálat során a gazdasági társaság2 alkalmazottja, 'vizsgáló neve' vizsgáló a munkagépek egyedi azonosító jeleinek valódiságát állapította meg. A Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala 2010. október 22. napján a járművek egyedi azonosító adatainak, vizsgált műszaki adatainak és a járműokmányoknak valódiságáról hatósági bizonyítványokat állított ki; ugyanezen a napon a gépeket a közhiteles gépjármű-nyilvántartásba bejegyezték.

[3] Az egyedi azonosító jel meghamisítása büntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban volt büntetőügyben 2014. május 12-én a nyomozó hatóság a járműveket lefoglalta; a kirendelt igazságügyi műszaki szakértő megállapította, hogy a gépek egyedi azonosító jeleit megváltoztatták. Ennek alapján a nyomozó hatóság 2015. március 18. napján a munkagépek lefoglalását megszüntette, és azok kiadását rendelte el a spanyolországi tulajdonos részére; a járművek átadására 2015. június 10. napján került sor.

[4] A Debreceni Ítéltábla – a Debreceni Törvényszék 17.B.167/2020/61. számú ítéletét kizárólag a minősítés körében megváltoztató – Bf.I.272/2021/20. számú jogerős ítéletével 'vizsgáló neve'-t bűnösnek mondta ki 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében, mivel az eredetiségvizsgálat során annak ellenére állapította meg a két munkagép egyedi

azonosító adatainak valódiságát, hogy már szemrevételezés alapján észlelnie kellett volna az eltérést, ennek következtében állítottak ki valótlan tartalmú hatósági bizonyítványokat.

[5] Mind a gazdasági társaság¹, mind a gazdasági társaság² utóbb kényszertörléssel megszűnt.

[6] A peres felek között korábban a Nyíregyházi Törvényszék előtt I.P.20.931/2020. számon folyamatban volt perben a felperes a perbeli két járművön felül további két jármű vásárlásával kapcsolatban, azonos tények mellett, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 349. §-a szerint megjelölt jogalapon érvényesített kártérítési követelést; a keresetet a törvényszék elévülés miatt a 17. számú ítéletével elutasította; az ítéletet a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.149/2021/4. számú jogerős ítéletével helybenhagyta.

[7] A felperes a jelen perben előterjesztett keresetében kérte kártérítés jogcímén az alperest 33 075 000 forint és járulécai megfizetésére kötelezni, elsődlegesen az 1959. évi Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 315. §-ára is; másodlagosan az 1959. évi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 350. §-ára is. Az elsődleges keresettel kapcsolatban azt adta elő, hogy a felek között szerződés jött létre abban a vonatkozásban, hogy az alperes díjazás fejében elvégzi az eredetiség tanúsításával kapcsolatos feladatokat, amely szerződést az alperes közreműködője megszegte, ennek következtében a nem megfelelő dokumentum kiállítása alapján megvásárolta a gépeket, amelyből utóbb kár érte. A másodlagos keresetet érintően arra hivatkozott, hogy az alperes megbízottjának, a gazdasági társaság²-nek az alkalmazottja bűncselekményt követett el, és ezzel okozati összefüggésben kár érte.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott a követelés elévülésére; érdemben előadta, hogy hiányoznak továbbá a kártérítési felelősség megállapításának feltételei.

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 1 590 423 forint perköltség és az államnak 1 500 000 forint eljárási illeték megfizetésére.

[10] Az ítélet indokolása szerint mind az elsődleges, mind a másodlagos kereset jogalapja hiányzik. Az alperesi jogelőd az eredetiségvizsgálattal kapcsolatos eljárásával, a hatósági bizonyítványok kiállításával a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységet végzett, így a tevékenységével okozott kár tekintetében az 1959. évi Ptk. 349. §-a, az államigazgatási jogkörben okozott kárra vonatkozó rendelkezés alkalmazható. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében tájékoztatta a felperest, hogy az általa előadott tényállítás és jogállítás, jogcím sem az elsődleges, sem a másodlagos kereset vonatkozásában nem áll összhangban. A felperes a bíróság tájékoztatása ellenére keresetét nem változtatta meg.

[11] A felperes elsődleges keresetében foglalt jogcím nem alapos, mivel az eredetiségvizsgálat elvégzését nem a felperes, hanem a gazdasági társaság¹ rendelte meg, így a felperes nem került szerződéses kapcsolatba az alperesi jogelőddel.

[12] A felperes másodlagos keresetében érvényesített követelés azon okból sem foghat helyt, mivel a Nemzeti Közlekedési Hatóság által engedélyező hatóságként a gazdasági társaság²-vel kötött hatósági szerződésből eredő jogviszony tekintetében nem az alperes a Nemzeti Közlekedési Hatóság jogutódja, hanem a telephely szerint illetékes közlekedési hatóság.

[13] Mindezekre tekintettel mind az elsődlegesen, mind a másodlagosan előterjesztett keresetet elutasította, és a pereszes felperest kötelezte az alperes perköltségének és a le nem rótt eljárási illetéknek a megfizetésére.

[14] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte annak hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését. Ehhez kapcsolódóan kérte, hogy az ítéltábla az anyagi jogi felülbírálat részeként a helyes anyagi pervezetését adja meg és az ezzel összefüggő szükséges intézkedéseket tegye meg.

[15] Előadta: tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az adott tényállás mellett az alperessel szemben igényt érvényesíteni kizárólag az 1959. évi Ptk. 349. §-ra alapítottan lehet. Államigazgatási jogkörben okozott kárnak csak azt a kárt lehet tekinteni, amelyet államigazgatási feladatot ellátó szerv alkalmazottja, illetőleg tagja, államigazgatási jellegű, tehát a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységgel, illetőleg ennek elmulasztásával okozott. 'vizsgáló neve' sem alkalmazottja, sem pedig tagja nem volt az alperesi jogelődnek, így az ő tevékenysége folytán bekövetkezett kár megtérítésére ezt a felelősségi alakzatot nem lehet alkalmazni. Ezzel szemben a gazdasági társaság² az alperesi jogelőddel kötött szerződés alapján látta el feladatát, az alperesi jogelőd megbízottjaként, közreműködőjeként járt el, az alperes mint megbízó az általa megbízott gazdasági társaság által okozott kárért az 1959. évi Ptk. 350. § (1) bekezdése alapján helytállni köteles.

[16] Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetés körében azonban nem tájékoztatta arról, hogy álláspontja szerint nem a megfelelő alperest vonta perbe. A BH1995. 323. számú döntés felhívásával kifejtette, hogy ha a felperes a pert nem az ellen indította meg, akivel szemben az igénye érvényesíthető, a bíróságnak e tényre figyelmeztetnie kell, és lehetőséget kell neki adni arra, hogy megjelölje, kivel szemben kívánja az igényét érvényesíteni. A megfelelő anyagi pervezetés elmaradása nyomán a felperesnek nem volt arra lehetősége, hogy a helyes alperest megjelölje, ez az eljárási szabálysértés az érdemi döntésre is kihatással volt.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében marasztalását.

[18] Előadta: az elsőfokú bíróság kellő mértékben feltárta és helyesen állapította meg a tényállást, melyből az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával érdemben helytálló jogi következtetéseket vont le, így az ítélete nem jogszabálysértő.

[19] A felperes a perben nem az 1959. évi Ptk. 349. §-ára alapította a keresetét – hiszen ezen a jogcímen a peres felek között korábban már volt per folyamatban. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében két alkalommal is arról tájékoztatta a felperest, hogy az általa előadott tényállítás, illetőleg jogállítást nem áll összhangban egymással, azaz a felperesi kereset következtelen, és lehetőséget biztosított a kereset megváltoztatására, a felperes azonban ennek ismeretében is fenntartotta, további jogcímre való hivatkozással ki is egészítette a keresetét. A Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.259/2022/6. számú ítéletének felhívásával rámutatott arra, hogy az anyagi pervezetés körében a bíróságnak nem kell előzetesen tájékoztatást adnia a felperesnek arról, hogy igényét eredményesen mely személlyel szemben érvényesítheti.

[20] Kiemelte: a felperes a fellebbezésében az anyagi jogi jogszabálysértések körében az általa elsődleges jogcímként megjelölt 1959. évi Ptk. 318. § (1) bekezdésére már nem hivatkozott, amelyből egyértelműen arra lehet következtetni, hogy elfogadja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, mely szerint a peres felek nem kerültek szerződéses kapcsolatba egymással és ezért ez a jogcím nem lehet alapos. A másodlagos keresetében megjelölt 1959. évi Ptk. 350. §-ára alapított jogcím tekintetében pedig megállapítható, hogy azt az elsőfokú bíróság érdemben elbírált, indokolásának érvei teljes mértékben helyesek.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést nem találta alaposnak.

[22] A felperes fellebbezése kizárólag az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezésére irányult, az ítélet megváltoztatása

íránt nem terjesztett elő fellebbezést. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 382. §-a értelmében ha a fél az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és fellebbezése megalapozatlan, a másodfokú bíróság ítéletével – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet helybenhagyja. Az ítélet hatályon kívül helyezésének azonban a jogszabályi feltételei nem álltak fenn. Az elsőfokú bíróság nem vétett a Pp. 380. §-a szerinti, az ítélet a Pp. 370. § (2) bekezdése alapján fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül figyelembe veendő, kötelező hatályon kívül helyezését eredményező hibát. Az ügy érdemi eldöntésére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság nem követett el [Pp. 381. §], illet az ítéltábla sem észlelt [Pp. 370. § (3) bekezdés]. A fellebbezés azt sérelmezte, hogy a keresettel érvényesített jogot tévesen találta alaptalannak az elsőfokú bíróság, mert az általa előadott felelősségi alakzat feltételei fennállnak. Ez viszont nem eljárási szabálysértés állítása, hanem az anyagi jogszabályok téves értelmezése alapján eltérő jogi következtetés levonására hivatkozás, ez pedig az anyagi jogi felülbírálat része [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont], amely önmagában a hatályon kívül helyezés oka nem lehet. Az ítéltábla továbbá másodfokú anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak [Pp. 369. § (4) bekezdés], így az anyagi jogi felülbírálat részét képező anyagi pervezetéssel összefüggő felülbírálati jogkör keretében sem lehetett az ítéletet hatályon kívül helyezni azzal, hogy az ügy érdemében dönteni nem lehetett [Pp. 384. § (2) bekezdés b) pont]. Amennyiben ugyanis az lett volna az ítéltábla álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül találta úgy, hogy az előadott tények alapján a felperes által megjelölt jogcímek tévesek, akkor a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben elbírálhatta volna, hogy a kereset szerinti kártérítési felelősségi alakzat mellett elsődlegesen bekövetkezett-e az elévülés, ennek hiányában a felelősség feltételei fennállnak-e. A felperes az elsőfokú eljárásban nem változtatta meg a keresetét, így nem lett volna szükség másodfokú anyagi pervezetésre, hanem a per adatai alapján az elsőfokú ítélet érdemi helyessége felől döntést lehetett volna hozni; az érdemben helytelennek talált elsőfokú döntést azonban erre irányuló kérelem hiányában megváltoztatni nem lehetett. Mindezek alapján az ítélet helybenhagyásának volt helye.

[23] Mindezen túl az elsőfokú bíróság döntése érdemben is helyes volt, mert a tényállás a jogvita eldöntéséhez, és a felperes által perbe vitt anyagi jogi igény alaposságának megállapításához szükséges mértékben teljeskörű feltárása, és a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján helytálló megállapítása mellett a jogszabályi rendelkezések megfelelő felhívásával az elsőfokú bíróság helyes döntésre jutott, annak jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta. A fellebbezés lényegében nem hozott elő olyan érveket, amelyekre az elsőfokú ítélet ne adott volna már kimerítő magyarázatot, így azok megismétlése szükségtelen.

[24] Csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla az alábbiakra:

[25] Megalapozatlanul hivatkozott arra a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetés körében tájékoztatást kellett volna a felperes részére arról adnia, hogy nem a megfelelő alperest vonta perbe. Az anyagi pervezetés az ügy kimerítő tárgyalásának és szakszerű eldöntésének során tanúsított bírói tevékenységet jelenti. Ide tartozik a Pp. 237. §-ának (1) bekezdése szerint a hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó perfelvételi nyilatkozatok kijavítása érdekében való bírói közrehatás; a jogszabályhely (2) bekezdése szerint a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményéről való tájékoztatás; továbbá a jogszabályhely (3) bekezdése értelmében az arról történő bírói tájékoztatás, hogy a felek által hivatkozott jogszabályi rendelkezést eltérően értelmezi, a rendelkezésre álló adatok

alapján olyan tényt észlel, amelyet hivatalból kell figyelembe venni, vagy a jogszabály szerint a kérelemhez nincs kötve. Az igényérvényesítés kötelezettjének a személyéről mint az anyagi jogszabályi rendelkezések az igényt érvényesítő javára való helyes értelmezéséről tájékoztatás ebbe a körbe nem tartozik. Az anyagi pervezetés ilyen esetben sem válhat a pernyertesség elérése érdekében adott bírói instrukcióvá; egy ilyen tartalmú tájékoztatás nyilvánvalóan sértene a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező fegyveregyenlőség elvét, amely ekként nem megengedett. Mint ahogy a Debreceni Ítéltábla a fellebbezésben felhívott Pf.II.20.259/2022/6. számú ítélete hangsúlyozta: A bíróság közrehatási kötelezettsége nem jelenthet prejudikációt, a bíróságnak nem kell előzetesen tájékoztatást adnia a felperesnek arról, hogy igényét eredményesen mely személlyel szemben érvényesítheti. A perben a felek rendelkezési jogától függ a jogvita terjedelme és tartalma; a felperes határozza meg az alperest, a felek határozzák meg az eljárás kereteit. A más jogszabályi környezetben és más típusú igényérvényesítéssel kapcsolatban – munkajogi igény – keletkezett BH1995. 323. számú döntés jogkövetkeztetése nem tartható fenn.

[26] A per adatai alapján egyértelmű, ezt az alperes sem vitatta, hogy a felperest kár érte azért, mert a mezőgazdasági munkagépek vételárát kifizette, ám az azért járó adásvételi szerződésbeli szolgáltatást, azaz a tulajdonjogot mégsem szerezhette meg, így a kifizetett és szolgáltatás nélkül maradt vételár a vagyoni kára, ennek a kárigénynek pedig a felperes egyértelműen a jogosultja. Önmagában az a tény, hogy valakit kár ér, csak akkor eredményezi meghatározott személlyel szemben annak eredményes érvényesíthetőségét, ha a kártérítési felelősség feltételei a károkozóként megjelölt személyt érintően a keresettel érvényesített jog alapján fennállnak. Ennek alapján a jelen perben is az volt az ügy eldöntésének lényeges kérdése, hogy a felperes e kárigényét kivel szemben, mikor (metől meddig) és milyen jogcímen érvényesítheti. A felperes ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban a keresetlevél tartalmával és a per során fenntartott keresetével mindvégig állást foglalt, az elsőfokú bíróság az ítéletével pedig e kereseti hivatkozásokat elbírálta.

[27] A Pp. 342. § (3) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított.

[28] Az előző jogszabályi rendelkezés szerint, a 2018. január 1-jétől kezdődően indított perekben már fennáll a jogcímhez kötöttség; azaz a bíróság a fél magánautonómiáját tiszteletben tartva nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek megfelelően olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállítástól, még akkor sem, ha a fél esetlegesen tévedésből jelölte meg a jogát rosszul és az eltérő jogot a perben állított és bizonyított tények egyébként megalapozzák. Az esetleges ellentmondások az anyagi pervezetés keretében tisztázhatóak, ekkor válnak véglegessé a jogállítások is, de az anyagi pervezetést követően fenntartott jogot a bíróság nem módosíthatja és az érdemi döntését nem alapíthatja olyan jogra, melyre a felek nem hivatkoztak, a perben nem érvényesítették.

[29] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akkor, amikor a felperes által érvényesített jogcímen az alperessel szemben támasztott keresetet elutasította. A felperes az elsőfokú eljárásban fenntartott hivatkozásai kettősek voltak, elsődlegesen szerződésszegéssel okozott kárra, másodlagosan a megbízottért fennálló felelősségre alapította a követelését. Mindezekre tekintettel érdemben annak volt jelentősége, hogy helyes volt-e az az elsőfokú következtetés, hogy a felek által nem is vitatott tényállásra tekintettel a felperes az alperessel szembeni kárigényét kizárólag az államigazgatási (közigazgatási) jogkörben okozott kártérítés szabályai szerint, arra való hivatkozással érvényesíthette volna.

[30] Mindenben osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperes szerint az alperes felelősségét megalapozó magatartás, amely szerint a közlekedési hatósági eljárásban a munkagépek egyedi azonosítójának ellenőrzése során, illetve annak anyag elvégzése miatt olyan hatósági bizonyítványokat bocsátottak ki, amelyek

valótlan adatokat tartalmaztak, és ennek lehetett a következménye, hogy a valós adatokban bízó felperes utóbb szolgáltatás nélkül maradt vételárat fizetett ki, egyértelműen közhatalmi tevékenységnek minősül. A következetes, különösen a PK 42. számú állásfoglalásban összefoglalt jogalkalmazói értelmezés szerint az állított károkozás a hatósági bizonyítványokat kiállító közigazgatási szerv a rá vonatkozó közjogi szabályok – a közúti közlekedési nyilvántartásról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény (Kknyt.) és az előzetes eredetiségvizsgálati eljárás részletes szabályairól szóló 301/2009. (XII.22.) Korm. rendelet előírásai – alapján törvényes feladatkörében, a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező, intézkedő magatartásával függ össze, ekként arra az 1959. évi Ptk. 349. § (1) bekezdésének a közigazgatási jogkörben okozott kárra vonatkozó felelősség szabályai az irányadók. Ezen pedig értelemszerűen az a körülmény sem változtat, hogy a hatóság nem absztrakt jogalanyként gyakorolja – nem is gyakorolhatja – hatósági jogosítványait és kötelezettségeit, hanem valamely természetes személy alkalmazottja révén; ennek a kártérítési felelősségnek éppen a közhatalmi tevékenységet gyakorló személy magatartásának a közigazgatási szerv terhére való betudása a lényege.

[31] Az 1959. évi Ptk. 318. § (1) bekezdésére alapított – a fellebbezésben már nem is hivatkozott – , szerződésszegésért való kártérítési felelősségre hivatkozás nem vezethetett eredményre, hiszen ez a felelősségi alakzat a károkozó és a károsult közötti szerződéses kapcsolatot és a szerződés megszegését feltételezi; a peres felek között azonban nem jött létre szerződés, a hatósági bizonyítvány kiállításával kapcsolatos hatósági tevékenységet nem a felperessel kötött szerződés, hanem a közhatalmi tevékenységre irányadó közjogi szabályok alapján végezték. Nem volt helytálló az 1959. évi Ptk. 350. §-ára alapított megbízottért való felelősség sem, hiszen a gazdasági társaság² nem volt tekinthető az alperes megbízottjának. Az eredetiségvizsgálatot az eladó kezdeményezte a Nemzeti Közlekedési Hatóságnál, amely által engedélyezett társaság végezte a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala közreműködőjeként az előzetes eredetiségvizsgálatot, és amely hatóságoknak az egyes központi hivatalok és költségvetési szervi formában működő minisztériumi háttérintézmények felülvizsgálatával összefüggő jogutódlásáról, valamint egyes közfeladatok átvételéről szóló 378/2016. (XII.2.) Korm. rendelet 8. § (1)-(3) bekezdései, továbbá 28. § (1)-(2) bekezdései értelmében az alperes nem volt jogutódja, így az alperes felelőssége ezen az alapon fel sem vethető.

[32] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan járt el akkor, amikor észlelve a felperes által hivatkozott tények és ezáltal érvényesített igény felperesi hivatkozás szerinti jogcíme között húzódó ellentmondást, az anyagi pervezetés körében a szükséges tájékoztatással a felperest ellátta. A felperes az érvényesített követelése megjelölt jogcímén nem változtatott, így az elsőfokú bíróságnak a keresetet az anyagi jogszabályok szerint téves jogcímen kellett elbírálnia. Mivel pedig a kereset – *ha az alperes helytáll a hatósági bizonyítványok kibocsátásának következményeiért, vele szemben a kártérítési követelés elévülése nem következett be, továbbá a felelősség alól nem tudja magát kimenteni azzal, hogy magatartása egyébként nem volt felróható, eltekintve az ezen a címen előterjesztett keresetet már elbíráló korábbi ítélet anyagi jogerőhatásától* – eredményesen a közigazgatási jogkörben okozott kár jogcímén lett volna érvényesíthető, ezért érdemben helyes volt a keresetet elutasító elsőfokú ítéleti döntés.

[33] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helyes indokai alapján, a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[34] A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viseli az alperes másodfokú perköltségét, amely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján a fellebbezett értékkel és az alperesi jogi képviselő által kifejtett képviseleti tevékenységgel arányos összegben

megállapított, 500 000 forint + általános forgalmi adó ügyvédi munkadíjból, valamint a nem vitatott 37 875 forint összegű utazási költségből állt.

[35] A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (6) bekezdése alapján ezt meghaladóan viseli az állam által előlegezett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés szerinti összegű fellebbezési illetéket, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) és (2a) bekezdése szerinti módon.

Debrecen, 2023. június 15.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró